

XECEE

Gerçek Bir Olayın Tanıklığı

Arzu TÜRKMEN / SES Şişli Şube Üyesi

22

Bu sabah 16 metre karelik çadırı güne hazırlamış, yatakları kaldırıp oturma odası haline getirmişti. Mutfak gibi kullandığı köşe için su getirmeye gitmişti. Biraz da diğer kadınlarla lafa daldı. Gamını, kederini Muhammed'den daha çok hafifletiyordu bu kadınlar. Derdinin ortak olduğunu anlıyor, ülkesinden gerçek olmasa bile haber alıyor, biraz ayağının yere bastığını hissediyordu.

Barınmak için verilen çadır nasıl bir forma sahip, ama içi herşey olabiliyorsa; onun bedeni de sadece bir form, ruhu ise gün içinde bile bir duygudan diğerine, bir varlık halinden ötekine savruluyordu. Bir çadırılık alanı, gece tüm ailenin sığacağı bi yatak odasına çeviriyor, sabah aynı alanı kilim ve üç beş şilteyle bir oturma odası haline getiriyordu. Sonra bir yemek odası ve sonra yine Muhammedin rahatça uzanıp, sigarasını içebileceği, çocuklara bağıracağı kendine emirler yağdıracağı bir oturma alanına dönüştürüyordu.

Xecee'nin varlığı da ayan kendi elinde dönüşen çadırı gibi, bi itaat eden bir eşe, bi

tüm zorlukların üstesinden gelen bi kadına, bi korkulu bi savaş mağduruna dönüşüyordu. Bunca zamandır yaşatmaya çalıştığı küçük oğlu ölmüştü. İki yaşına geçiyordu, bedeni o kadar değildi ama, Xecee neredeyse iki yıldır doğurmuştu onu. Kalbi delikti, giderek kötüleşiyordu, ameliyat bile önermemişlerdi. Ama ilaçlar kullanıyordu, onunla yaşıyordu. Burada o ilaçları vermiyorlardı. Acaba ilaçlarını alamadığı için mi öldü yoksa kalbi ancak bu kadar mı dayanacaktı, bunu hiçbir zaman bilemeyecekti Xecee... Bildiği tek şey savaştan kaçıp geldiği bu ülkeye bir mezar bırakmıştı, canından bi parça.

Türkiye'de ki hastanelerle ilgili çok şey duyuyordu. Özellikle doğum yapmak için hastaneye giden kadınlar, kendileri ile ilgilenilmediğini, küfürler edildiğini, Türkiye'de istenilmediğine dair aşağılayıcı laflar söylendiğini duymuştu. Yan çadırın, başka çadır alanında barınan gelini sırf bu yüzden doğum için hastaneye gitmemişti, ebe nineyle çadırda doğurmuştu. Bunları duyunca kendi oğluna iyi bakıldı mı acaba diye

geliyordu aklına. Zaten doktorun söylediğini de anlamıyordu, birilerini bulabilirse gittiği hastanede çeviri yapılıyordu. Hiçbir zaman emin değildi: doktorun onu anladığından ya da onun ne dediğinden.

Altı yaşındaki oğlan gelip, onu çadıra çağırdığında şaşırmişti. Çadırın önünde iki kadın, bi erkek vardı. Kadınlardan biri onun dilini bilmiyordu, diğeri en azından iletişim kurabiliyordu. Biraz oturmak istediler, ölen bebeğini sordular. Önce anlayamadı. Sonra gelenlerin gönüllü sağlıkçılar olduğunu anladı ama öldükten sonra niye geldiklerini hiç anlamadı.

Muhammed de yattığı yerden doğruldu, oturdu, hazır gelenler varken bir sürü eleştiri, talep sıraladı. Sigarasını hiç bırakmadı... ona nesiydi ki... sanki ölen sadece benim çocuğumdur. Tamam hastaydı ama sanki ben bile ölsem bu adam aynı davranacaktı. Savaştı, ölümlerin ne önemi vardı. Gelip sokakta kaldıkları onca gün boyunca o demiyor muydu; altı çocuğun üçü bize kalsa iyidir diye. Nasıl da kolay ona...

Misafirler başsağlığı verdi, aslında siz burada yapılacak çok şeyi yapmışsınız, bu bebek yaşamazdı dediler. Sanki biraz hasta olmasına da sevindiler, ileri bi kalp hastalığı varmış, basit bi şey değilmiş ölüm sebebi diye...

Peki ya diğer çocukları... onları yaşatabilecek miydi? Yarın yemek bulup bulamayacağını bile bilemiyordu. Babası, durumları iyidir diye vermişti onu Muhammed'e. Esnaftı Muhammed, iyi geçiniyordu. Arada dayağı, çapkınlığı oluyordu ama yine de aç açta bırakmıyordu. Burada hiçbir iş yapamıyor. Sığınmacıyız diye bize verilenlerden başka bi şey yok. Dükkan da yıkılmış diyorlar. Bu kış savaş bitmezse bu çadırda mı geçecek? Soğuk olur mu bu memleket? Yok dönersek ne yapacağız, nerede kalacağız?

Bütün bu belirsizliklerin soruların içinde gönderdi misafirlerini Xecce. Gözünden düşen yaşlarla kaldı öyle yine bi başına. Muhammed elinde sigarası kendi dünyasında...

